

NOS

Nije bio poseban dan. Jedan petak uveče, kao i svaki drugi. Kišovito vreme i pusta studentska soba su odavali utisak teške večeri koja sledi. Na stolu lekovi, a uz nju maramice. Morila ju je naivna prehlada, ali je maramice uvek imala kraj sebe. Svet je uvek mogao da stane u jednu papirnu maramicu. I suze i smeh, bol i sreća. Sve bi sakrila u papir, ali ne onako kako je oduvek želela.

„Kako da postanem pisac?“ – pitala se često. Velike priče, romani, stihovi, reči. Tako sitno, a tako veliko kroji ovaj svet u kojem pliva svakodnevno u plićaku. Ponekad se plaši da zaroni, ipak joj nos uvek pravi neki problem, ne želi da ga ljuti. Ume da je muči po ceo dan, celu noć. Katkad to radi par dana za redom, ponekad i duže. Sada već razočarano, pomislila je: „Možda, evo, prati me sa podignutim pretećim prstom već dvadeset godina i, kao da mi govori: ‘Ne idi dublje, smeta mi. Sve mu smeta’. Kriv je moj nos.“

Kriv je što ponekad ne vidi dalje od njega, od kijanja hoće da natekne. Natekne tada sve. Svaka maramica i svaka pora. Svaki mehurić vazduha. Sve se veliča i preplavi um toliko da ni sa pet praznih kofi ne može da se pokupi višak misli. I tu nastaje vir. Sve o čemu svakodnevno razmišlja se uvlači duboko u njen nos, duboko u njoj i nestaje, kao da nikada nije ni postojalo. I papir ostaje prazan. A onda se more umiri. Horizont je opet vidljiv i bleštav od čistoće, kao u rano prolećno jutro. I vazduh je druželjubiv. Nos spava. Sve deluje moguće. Inspiracija je u ruci i ona stoji tada na startnoj liniji dok pištolj ne opali za početak trke. Zatim se odbacuje tricepsima i trči, što je brže moguće. Ispred nje u traci je život. Onaj koji tek treba da bude stvoren, koji ona mora da stvori. Igra se vije sa kreacijama koje treba da završe

na papiru. Profesionalne su pobegulje. Svesne su da zaslužuju trud da budu uhvaćene. A ona samo čeka par trenutaka kada će moći da udahne sa olakšanjem i da kaže: „Mnogo zahvaljujem svom nosu kada je odsutan i daje mi slobodu da ih uhvatim. Hvala mu što ne udiše negativnost u tim trenucima.“

Dva časa je posle ponoći i on počinje da se budi. Nastavlja tamo gde je stao pre nekog vremena i nastavlja da se buni. Ispustio je san pa ruši i njene snove. Ovo je veoma zbunjujuće za nju. Bilo bi i za još ponekog ko bi se pronašao sličnim. Ako bi u ovom trenutku imala priliku da čitavom svetu uputi poruku, ona bi glasila ovako: „Roditelji, vaspitači, staratelji i svi vi koji brinete o drugima ili sebi, kada naučite da čitate, prvo pročitajte priču o nosu koji vam ruši snove i pobija hrabrost, koji je gluv za mirise sopstvene kuće i kao staro, oronulo njuškalo traga za drugim dražima ne dopuštajući vam da sami osetite svoje mirise.“ Tačno je da nisu naši mirisi uvek prijatni. Ali njena teorija je ovakva: „Ako je miris neprijatan, izbac ga da se ne taloži. Ako je miris prijatan, podeli ga da i drugi osete.“ Ukusi su različiti i svakako će jedna ista stvar nekome mirisati, a nekome baš suprotno. „Ali džabe“, pomislila je tužno, „moj nos to nikako ne želi da prihvati, a kako je perfekcionista ne dopušta mi da širim svoje misli. Iako neće one otići daleko. Samo na jedan običan papir.“

Kakav je to on kada ne može da udahne potrebnu dozu vazduha svakoga dana? Krči mu puteve i nikada ne stiže u dovoljnim količinama do onog dela mozga koji je zadužen za odlučnost. Odlučnost da se suprotstavi svom sopstvenom nosu. Odlučnost da se suprotstavi sebi.

Sati su odmakli u borbi i razmišljanju. Uskoro će morati da ustane da popije lek, a ona, odlutala, nije još ni zaspala. Haos u praznoj sobi. Ona oseća da nešto tinja i da će se rasplamsati, ali uporno sama zaliva vatru i ona se gasi. Sve je to iz straha da se nos ne začepi od dima. Možda će jednom nešto uspeti da ga iziritira toliko da gušenje prestane.